

BETTY
NEELS

Taevas on armuline

Originaali tiitel:
Betty Neels
Heaven is Gentle
2007

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1974 by Betty Neels.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R11437123
ISBN 978-9949-87-154-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Tuba oli suur ja hästi valgustatud ning piisavalt hubane tänu rõõmsale tulele laias kaminas ja paksudele kardinale, mis varjasid jaanuarikuist halli pärastlõunat. Toas oli kolm inimest: vanem mees, kes istus rahulikult väga suure ja väga korras kirjutuslaua taga; kõhn peps naine väikese laua taga kirjutuslaua kõrval ning pikka kasvu laiaõlgne mees, kes istus eemal väikesel toolil, nõjatudes seljatoele, kandiline otsustava moega lõug puhkamas kahel suurel hästi hoolitsetud käel. Ta oli kena välimusega, juuksed meelekohtadel hõbedased ning rasked mustad kulmud väga tumedate silmade kohal. Ta võis läheneda neljakümnele, aga kui ta naeratas, nagu ta praegu tegi, nägi ta välja palju noorem.

Preili Trim peatus, olles lugenud trükitud paberilehelt nimesid, ning heitis pilgu meestele. Nad suitsetasid piipu ja naine kõhatas protesti märgiks, aga mehed ignoreerisid teda, nagu ta arvanud oli.

„Need kõlavad nagu kooritüdrukute nimed,“ märkis noorem mees. Ta muie muutus võluvaks naeratuseks. „Kuidas teile meeldiks mõte, et teie eest hoolitseb Shirley Anne või Angela või – mis see viimane oligi, preili Trim? Felicity?“

Ta vanem kaaslane puhus suitsurõnga ja vaatas seda rahuldustundega. „Me oleks võinud meessoost hooldajat otsida,“ mõtiskles ta valjusti, „aga psühholoogilisest seisukohast poleks see olnud piisavalt rahuldustpakkuv.“

„Nimekirjas on veel nimesid, professor Wyllie.“ Preili Trim kõlas kergelt pahuralt, võib-olla seetõttu, et suits ta pea ümber hõljus. Ta kõhatas jälle ja jätkas lugemist: „Annette Dawes, Marilyn Jones, Eliza Proudfoot, Heather Cox...“

Teda katkestati. „Üks hetk, preili Trim – see nimi, Eliza...?“

„Preili Eliza Proudfoot, professor van Duyl.“

„Just see,“ kõlas mehe madal kerge aktsendiga hääl üpris teravalt. „Sellise nimega ei saa me kuidagi mööda panna“

Ta heitis pilgu vanemale mehele, kulmud kergitunud. „Mis te ütlete, *sir*?“

„Teil on ilmselt õigus. Kuulame üksikasju, preili Trim.“

Enne kui naine jõudis öelda: „178 sentimeetrit“, pomises professor van Duyl: „Möödud peavad sobima.“ Ta püüdis kinni sekretäri halvustava pilgu. „Ta peab olema tugev,“ meenutas mees talle leebelt,

„mitte enam noor, pigem ilmetu, kindlasti emalik.“ Ta pööras naeratava näo professor Wyllie poole. „Kas see meeldiks teile?“

Ta kaaslane kõkutas naerda. „Ma arvan, et ta sobib sama hästi kui iga teine, juhul kui ta ettevalmistus on hea.“ Ta heitis preili Trimile küsiva pilgu ja naine vastas kohe, mainides üht Londoni suurimat haiglat.

„Ta oli seal praktilikal,“ luges sekretär oma laitmatuid märkmeid, „ja nüüd on ta meesteosakonnas palatiõde. Ta on kakskümmend kaheksa, vallaline ja teda hindavad väga meedikud, kelle alluvuses ta töötab.“ Ta lisas pepsilt: „Kas ma peaksin helistama *sir* Harry Blissile, professor? Tema on selle palati ülemkonsultant.“

„Jumal hoidku, naine,“ prahvatas ta tööandja, „teil pole vaja mulle seda öelda! Muidugi ma tean, et see on vana Harry – ma tunnen teda poisikesest peale. Kutsuge ta telefoni juurde ja siis minge ja sepitsege valmis kiri, mis sellele noorele naisele saata.“

„Kas te tahate teda intervjueerida, *sir*?“

„Ei, ei. Selleks pole aega, aga kui Harry ütleb, et ta kõlbab, siis kõlbab. Me läheme kümnendal Inverpollusse, palun öelge talle, et ta tuleks viieteistkümnendaks sinna, mis tahes liiklusvahendiga, millega ta soovib – muidugi kaetakse sõidukulud. Vaadake, et ta teaks, kuidas sinna jõuda, ja lisage mõned ilustused – inimkonnale kasulik ja selline värk. Oh, ja hoiatage teda, et ta peab valmis olema minu eest hoolitsema ka siis, kui ma saan ataki.“

Ta viipas preili Trimi poole ja naine sai aru, et ta saadetakse minema, ning pomises midagi sobivat ja tänas professor van Duyli, kes talle ukse avas. Ta läks tagasi oma kabinetti ja hakkas preili Proudfootile sobivat kirja kirjutama, mõeldes, et kõnealune noor daam peab olema tõesti tugeva iseloomuga, kui nõustub ametikohaga, kuhu teda kutsutakse nii kahtlastel tingimustel. Wester Rossi mägismaal on sel aastaajal tingimused üpris rasked ning töötamine nende kahe mehe alluvuses, kelle juurest ta äsja lahkus, on veel raskem. Professor Wylie oli armas vana mees, aga pärast viitteist aastat ta sekretärina töötamist tundis naine teda läbi ja lõhki. Professor oli vahel äkiline, täiesti etteennustamatu, ning kui ta oli halvas tujus, ei kannatanud ta sõnavara trükimusta. Ja mis puutus professor van Duyli – preili Trimi käed peatusid kirjutusmasinal ja ta üpris teravad näojooned lõdvestusid naeratuses. Preili oli teda kohanud viie viimase aasta jooksul mitmel puhul ja ehkki mees oli tema vastu alati viisakas ja käitus võluvalt, aistis naine, et professor van Duyli on üpris tujukas, ehkki ta tujud olid kenasti kontrolli all, ja väga tugeva tahtejõuga. Kui kiri oli valmis, lootis sekretär, et preili Proudfoot saab meestega hästi hakkama, olles piisavalt range.

Preili Trimi mõtete objekt, kes oli muretus teadmatuses tulevikust, mis tema suunas vuhises, tegi parajasti ringkäiku koos *sir* Harry Blissi, doktor Donald Jonesi, murelike residentide ja sotsiaaltöötajast daamiga, kellel oli kongus nina ja kullast süda ning keda tunti haiglas

Ducky nime all. Neil kõigil hoidis silma peal õde Mary Price, sõbralik neiu, keda õde Proudfoot nii alluva kui sõbrana väga hindas. Too oli nüüd õde Proudfooti kõrval ja kummardus ning sosistas talle midagi kõrva, kuulas siis teda, noogutas ja kiirustas minema.

„Ja kuhu meie väike Mary Price läheb?“ küsis *sir* Harry, ilma et oleks märkmetelt, mida ta parajasti luges, pilku tõstnud. Kõlas summutatud naer, sest mees oli uhke oma huumorisoone üle, aga õde Proudfoot, kes oli kuulnud seda nalja varem kümme korda, ulatas talle pelgalt patsiendikaardi, kui residendid lugupidamisega ümber voodijalutsi poolringi kogunesid. „Õdedel on aeg sööma minna,“ ütles ta tasakaalukal toonil.

„Kas te vihjate, et ma olen oma ringkäigul liiga aeglane, õde?“ Mees silmitses teda üle prilliklaaside.

Õde vaatas talle rahulikult otsa. „Ei, *sir* – ma lihtsalt mainisin fakti.“ Ta naeratas ja mees hakkas naerma. „Hästi, hästi – jätkame siis tööd. Las ma vaatan härra Atkinsi rinda.“

Õde kummardus patsiendi kohale – väike vormikas neiu kuldsete juustega, mis olid seatud korralikku krundi, millest mõned lokid välja tükkisid. Ta silmad olid ootamatult pähklikarva, tihedate ripsmetega, nina väike ja sirge ning suukaar kenasti kaarduv. Väga kena neiu, kes paistis mitu aastat noorem, kui ta oli, ning liiga habras oma töö kohta.

Õde Proudfoot naasis parajasti hiliselt lõunasöögilt, kui ta truu palatiõde tema juurde kiirustas. „Kontorist äsja helistati – preili Smythe tahab teid kohe näha,

õde.“ Ta naeratas Elizale laialt nagu heasüdamlik toonekurg. „Ma alustan rohtudega, eks, ja sean vana-härra Pearce'i röntgeniks valmis.“

Eliza noogutas. „Jah, palun. Ma ei tea, mis ma teinud olen,“ mõtiskles ta. „Mis sa arvad, kas sellepärast, et ma kaebasin linakottide puudumise pärast? Tead, me peame tänapäeval ettevaatlikud olema.“ Ta lisas veidi ebamääraselt: „Ametiühingud ja muu selline.“

„Aga te polnud ebaviisakas,“ kinnitas talle Mary, „te pole kunagi ebaviisakas.“

Eliza naeratas talle säravalt. „Kui hea lohutaja sa alati oled, Mary. Joome tassi teed, kui ma tagasi tulen, ja ma räägin sulle kõigest.“

Ta pööras ringi ja kiirustas tulnud teed tagasi, mööda koridore ja treppe, kuni jõudis kontori ukse juurde. Seal ta peatus hetkeks ja tõmbas hinge, enne kui koputas, ning saanud vastuseks lubaduse sisse astuda, tegi seda.

Preili Smythe, vanemõde, istus kirjutuslaua taga. Ta oli range näoga naine, aga praegu tundis Eliza kergendust, et ta näis üpris sõbralik. Vanemõde viipas tooli suunas ja ütles: „Tere päevast, õde Proudfoot,“ ootas, kuni neiu istet võttis ja alustas: „Ma sain teiega seoses kirja ja koos sellega kirja teile – professor Wyllielt.“

Wyllie, mõtles Eliza pisut rahutult, astmauuringud ja komplikatsioonid südamega, ja kas keegi mitte ei öelnud, et arst ise nende all kannatab? Eliza ütles kõhklevalt:

„Jah, preili Smythe?“

Vastuseks ulatas preili Smythe talle kirja. „Ma soovitän teil ise lugeda, õde, ja seejärel arutame seda.“

Preili Trim oli oma tööd hästi teinud: kiri, ehkki see Elizat väga hämmastas, sisaldas meelitusi. Ta luges selle lõpuni ja vaatas siis preili Smythe'i poole. „Noh, ei iialgi!“ teatas ta.

Daami näojooned lõdvestusid naeratuseks. „Mina olin samuti üllatunud, õde. See on muidugi suur au, ja suur au St. Anne'i haiglale. Ma loodan, et te mõtlete hoolikalt järele ja nõustute minema.“

„See on väga kaugel.“

Preili Smythe'i hääl oli leebelt veenev. „Jah, aga ma usun, et teil on auto? Pole mingit põhjust, miks te ei saaks sinna sõita, ja professor Wyllie kinnitas mulle, et see temale väga oluline eksperiment võtab aega vaid mõne nädala. *Sir* Harry Bliss arvas, et te peaksite olema sellele võimalusele avatud, see võib teie karjäärile väga suureks kasuks tulla.“

Eliza kortsutas kergelt kulmu. Ta polnud kunagi tahtnud karjääri teha, aga teda usaldati. Talle oli meeldinud õeks õppida ja pärast seda tööd teha ning kui talle kõrgemat kohta pakuti, võttis ta selle hea meelega vastu, kujutamata ette, et ta on viis aastat hiljem ikka selsamal ametipostil. Ta polnud üldse neiu, kes tahaks karjääri teha, vaid oli üles kasvanud mõttega, et abiellub ja saab lapsed. Ent hoolimata arvukatele võimalustele seda teha oli ta viimasel hetkel ikkagi loobunud, teades kusagil ajusopis, et see pole talle õige mees. Ja siin ta nüüd oli, peaaegu kaksikümmend

üheksa, ning preili Smythe'i meelest peaks ta jääma igavesti palatiõeks. Ta ohkas. „Kas ma tohiksin selle üle järele mõelda? Ma tahaksin täpselt teada, kus ja milline see töökoht on. Kas ma oleksin seal ainus naine?“

„Jah, nii ma aru sain. Sellepärast nad tahavadki kedagi vanemat, kellel on praktikat. Igaks juhuks, ma arvan. Professor Wylliel on astma ja südamepuudulikkus, ta tervist tuleb korralikult jälgida. Pealegi näib ta arvavat, et naissoost õde on patsientidele parem. Samuti on seal mõned tehnikud, patsiendid, muudugi – ja professori kolleegid. Üks hollandi professor, kes on minu teada väga hinnatud.“

Eliza mõtles, et see mees on õpetatud ja kiilas ning kasutab pikki sõnu oma tugeva aktsendiga, nagu kohane *sir* Harry vanemale sõbrale, kes ise vestleb iga patsiendiga nii pikalt, et Eliza jääb oma lõunasöögist ilma.